



лечу. Кожною клітиною свого тіла відчуваю цю дивну невагомість, яка спочатку навіть лякає мене. Далеко внизу пропливають сплячі міста, дзеркальні річки, схвильовані моря, бурхливі океани, вигнуті спини похилих пагорбів, колючі вершини високих гір і безкрайні різнокольорові рівнини. Світ, який я залишила...

Останнім часом мої сни, як один, схожі. Здається, ніби хтось всемогутній прокручує заїжджену плівку діафільму на нерівній поверхні безбарвної чужої планети, вибравши мене на роль глядача, – тільки й усього. Напевно тому кожна нова картина, яка несвідомо виникає в моїй голові, здається дедалі заплутанішою і тьмянішою у своїх обрисах, ніж попередня, – нічого не поробиш, плівка затирається від часу. Цим обставинам підіграє й моя уява. Вона веде мене чимраз далі від реальності, і з кожним новим сном я вище й вище. Невидима вирва нескінченного Всесвіту наполегливо затягує мене в глиб іншого, ще незвіданого людством світу. Вона така наполеглива, що, побоюючись стати перепоною на її шляху, слабшає навіть непохитна сила земного тяжіння. Усе це пробуджує дивне, незнайоме досі почуття в мені: те, що відбувається у звичному житті, раптом здається перевернутим із ніг на голову – несправжнім. Немов реальність і вигадка назавжди помінялися місцями в моєму уявленні. Тепер я бачу планету зверху. Бачу її як спектакль – уже чужу історію, до якої, по суті, не маю жодного стосунку. І ця відчуженість не лише заспокоює мене, а й запевняє, що все, що дійсно є справжнім, можливо тільки в іншому просторі та вимірі. А інакше хіба линуло б звідти таке яскраве й тепле світло?

Ці думки не швидкоплинні, навпаки, у них криється стільки усвідомленості, що, дотримуючись їх, я відчуваю готовність поки-

нути земну орбіту без тіні роздумів і навіть найменших натяків на жаль. Я хочу якомога швидше опинитися в тому «правильному» місці, де простір, який змінюється навколо, уже ніколи не буде вимірюватися часом.

Уявіть собі, поза межами реальності не рахують днів і не запам'ятовують дат. Прагнення встигнути, як і страх запізнитися, назавжди залишаються в минулому. І тільки явне передчуття того, що вже не буде нічого кращого або гіршого, ніж є завжди, наповнює вашу свідомість. Повірте, у полон такої гармонії з радістю віддався би будь-хто, і я, звичайно ж, не виняток. Єдина емоція, яка все ще жива всередині мене, – це туга за тими, кого доводиться залишити на планеті свого до-існування. Але навіть ця туга особлива. Вона ледь помітна й не з'їдає мене апатією до всього того, що відбувається, коли нетерпляче очікування так гнітить, що здається, ніби життя навколо завмерло на місці, а його скам'яніння під силу зруйнувати лише довгоочікуваній зустрічі. У таких випадках ми млоїмо себе мріями та підганяємо неквапливий час назустріч обіймам улюблених людей.

Одначе в реальності все інакше. Тут прийнято з належним розумінням ставитися до того, що близькі люди мають встигнути насолодитися своїм земним життям. І очікування втрачає ноти безвиході. Це обумовлено ще й тим, що чекати в просторі, де часу просто немає, не так уже й складно. Це навіть не очікування, швидше це лише передчуття майбутньої зустрічі. Саме таким є справжнє умиротворіння. У ці непевні хвилини, коли мені починає здаватися, що я нарешті досягла його, подальші події завжди розгортаються за одним і тим самим вельми непередбачуваним сценарієм.

Раптова й незрозуміла сила життя, немов отямившись, різким ривком тягне мене вниз, щоби знову повернути у звичний для мене світ. За лічені секунди мій блаженний політ обертається стрімким падінням. Я хотіла б кричати й навіть чинити опір неминучому удару об землю, але панічний, майже тваринний страх, сковуючи моє тіло, позбавляє цієї можливості. Я більше не лечу – пікірую. І страх, що паралізував моє тіло, робить його важким і зовсім нерухомим. Із

моїм наближенням рельєф земної поверхні знову стає чітким, знаходячи втрачену реальність. Зникають пейзажі гір, рівнин і океанів. Піді мною виникає об'ємне місто – відправна точка мого польоту.

Мій улюблений Львів – місце, де перетинаються епохи. Я бачу його чорно-білим. Палаці зі шпилями, собори з мідними маківками, кав'ярні зі столиками біля входу, зупинки з кованими вигнутими ліхтарями. Між усіма цими дорогими моєму серцю місцями снують трамваї. Вони сповіщають містян дзвінками про своє прибуття або відправлення, немов про початок вистав у власному салоні. Широко розплющеними очима я вдивляюся у знайомий міський пейзаж і раптом розумію: те, що відбувається, – лише сон, а падіння – не більше ніж шлях до пробудження. Тоді я розправляю свої руки на зразок крил і насолоджуюся останніми миттями незрозумілого польоту. Я усміхаюся, і що ближче до мене сіра смуга асфальту, то ширшою стає моя усмішка. Падіння, яке так лякало мене на початку, виявилось лише поверненням до життя.

Виходить, я ще не можу полетіти. Ще не настав мій час. Я подумки рахую: раз, два...

Здрігаюся й розплющую очі. Спальня – моя незмінна обитель, у якій я ховаюся від навколишнього світу. Але навіть якщо б мені раптом захотілося повернутися в нього – зробити це тепер зовсім непросто. Бо вже неможливо зрозуміти – ця фортеця обороняє мене чи все ж тримає в ув'язненні.

Я відчуваю, як на лобі проступили краплі холодного поту, а губи, навпаки, злиплися та пересохли. Провиною тому біль. Він завжди приходить до мене разом зі свідомістю. Він з'являється навіть раніше, щоби, за своїм звичаєм, зустріти мене на порозі із царства Морфея. Я вже звикла до нього, але звикнути до його мученицьких нападів так і не змогла. Часом, хоч і на мить, але болю навіть вдається змусити мене пошкодувати про чергове повернення у звичний світ. І це попри те, як багато прекрасного мені довелося б залишити тут.

Кілька хвилин я лежу нерухомо, усе ще сподіваючись, що цього разу біль здасть свої позиції й відступить. Але цього, звичайно ж, не

відбувається. Тоді, перемагаючи його всеохопну силу, я вкотре виходжу на поле бою зі своїм невидимим та незламним суперником. Підтягуюся на ліктях і сідаю, упершись спиною в подушку.

У ці хвилини мені здається, ніби кожна кістка мого скелета поламана й вивернута навиворіт. Біль хитрий, він не завдає конкретних, точкових ударів, але розтікається по всьому тілу. Біжить венами, випалюючи й одночасно кидаючи в озноб. Це відчуття, напевно, було б нестерпним, коли б не стало вже звичним для мене. Ви ж чули, що звикнути можна практично до всього. Так ось, можу запевнити вас, що це правда!

На тумбочці – графин, склянка й упаковка знеболювального. Я кладу в рот відразу дві пігулки й жадібно запиваю їх гіркоту позбавленою смаку водою. Я знаю, що будь-який мій рух тільки посилить біль, але все одно лягаю: обережно сповзаю вниз, повільно підтискаючи лікті. Я не витягуюся в ліжку, а відразу перевертаюся на правий бік і підтягую коліна до грудей, немов ембріон в утробі матері. Мені здається, що сильніше я скручена, то складніше буде болю гуляти моїм тілом.

З цієї пози мені добре видно вікно. У місті – ранок, зовсім ранній, ще тільки-тільки світає. Дахи сусідніх будинків оповиті сизим серпанком, а багряно-рожеве небо таке насичене у своїх барвах, що більше нагадує передзахідне. Напевно, це викликано похолоданням. Чому дивуватися, містом знову править осінь! Уже зовсім скоро вона збере всіх жителів на свій пишний прощальний бал: закрутить в урочистому вальсі останнє листя, що опадає, змішає на палітрі висохлих газонів яскраві фарби, які рябіють у ній, і поставить остаточну крапку в низці сонячних теплих днів.

Я відразу згадую сквер за будинком, той, у якому вирости мої діти. Вони мирно сопіли у візочку біля альтанки, а пори року майже непомітно приходили на зміну одна одній, плавно змінюючи декорації місцевого ландшафту. Особливо гарною серед них була саме осінь. Вона влаштовувала феєричні вистави з барвистих листопадів, безпardonно вриваючись у розмірене життя містян то різкими по-